

Мишкові миші

Галина Вдовиченко

(уривки)

* * *

Кажан, він же Лилик, приєднується до компанії

(...) — Почекайте, — зупинив їх Гібсон. — Він такий самий, як ми, лише з крильми.— Агов, янголе, просимо до нас! — зареготав Джойстик. Кажан шугонув донизу. Спробував сісти на крихітні задні лапки, але вони виявилися кволими і непристосованими до пласкої поверхні. Кажан не втримався й перекинувся на спину. Відлетів вбік. Хотів було сісти на торшер. Але сидіти, як звичайні миші, він не вмів, похитнувся, розправив перетинчасті крила і затріпотів ними, аби втримати рівновагу. Крила видали чітку дріб на поверхні торшера. Мордочка у Кажана була і справді жахлива — на бульдожачу схожа. Тіло — вкрите рідким пушком, а передні лапки закінчувалися одним пальцем з великим кігтем. Страхіття — та й годі!

— Кажани нічого не бачать! — в голосі Глаші пролунала нотка жалю.

— Я усе бачу, — відповів крилатий гість. — Хай там що про нас кажуть — майже усе вигадки. Ні про яку іншу мишу стільки не пліткують, як про кажанів.

— А ти не звертай уваги, — порадив Джойстик, — Будь вище пліток. Нехай собі говорять.

— Я не можу не реагувати, я дуже чутливий. Усе чую. Відчуваю найменші вібрації звуку, найніжніші порухи повітря.

Кажан знову втратив рівновагу, зробив "півсонце" на верхньому колі торшера і, повиснувши вниз головою, тріпонував розправленими крильми. Як ніби пройшовся щіточками та паличками по барабанах: тр-р-р-р, кх-кх-кх...

— А ну — ще раз! — вигукнув Гібсон.

— ... найменші вібрації звуку, найніжніші порухи повітря, — слухняно повторив гість.

— Повтори, що ти зробив крильми. Як це тобі вдалося?

Кажан відштовхнувся, зробив навколо верхнього кола торшера повне "сонце", міцно тримаючись лапками, не пристосованими для сидіння, але створеними для чіпляння. Опинився усередині торшера і вже звідти почулося енергійне: тр-р-р-р, кх-кх! тр-р-р-р, кх-кх!

Гібсон узяв до рук гітару.

— Слухай, пацюче, як тебе звати?

— Лилик, — почулося зсередини торшера.

— Тримай ритм, Лилику! (...)

* * *

МИШКОВА, ДОМАШНЯ МИША

Михайлик бавився іграшковою залізницею у своїй кімнаті. Потяг біг колією,

зупинявся перед шлагбаумами, вагони переходили з рейок на рейки... Аж раптом під столом у кутку кімнати хтось перелякано запищав!

Хлопчик теж неабияк настрашився з несподіванки — але потім побачив маленьку сіру Мишку. Потяг щойно зробив крутий поворот перед самісіньким її носом, мало не зачепивши, і вже мчав у зворотному напрямку — чух-чух-чух-чух!

— Ф-фу! Як ти мене налякав! — невідомо кому дорікнула Миша, прийшовши до тям. — Вибираєшся, бач, на поверхню — а на тебе мчить локомотив! Збожеволіти можна! А це, бач, іграшкова залізниця... Яке щастя!.. Мені завжди щастить! Твоя кімната?

Чорненькі оченята на Михайлика блим-блیم! Гостя трималася так, ніби вони з хлопчиком — давні приятелі.

— Моя. А ти звідки тут узялася?

— З нірки. Онде, бач — прогризла, — Мишка показала хвостиком на отвір під стіною. — Обрала твою кімнату, бо звідси чути музику. Майже щовечора. А я музику люблю... Особливо рок. Я — Миша-композитор.

Михайликові досі не випадало зустрічати мишей-композиторів. І мишей, які б розмовляли — теж. Та й загалом жодних мишей він дотепер не знав.

Сіренька гостя хутко обнюхала вокзал, побудований із пластмасових кубиків, раз у раз позираючи на потяг. Михайли" потягнувся до пульта — і вагончики, уповільнюючи, рух зупинилися...

Пухкенька гостя була напрочуд рухлива. Обстеживши всі куточки кімнати, вона стрімко видряпалась на стіну з кубиків.

— Хіба серед мишей є композитори?! — наважився запитати Михайлик, спостерігаючи за Мишею.

— Звісно, є. — відповіла вона.

— То наспівай щось зі своєї музики.

Миша озвалася миттєво, ніби була готова до такої пропозиції. Лише набрала повні груди повітря:

— Тум! Ту-дум! Ту-дум! Тум-тум! Тр-р-р-ча-ча! Тр-р-р-ча— ча! Тс-с-с. Там-там!..

Перевела дух.

— Узагалі, я голосу не маю. Але слух у мене є. І талант є. Я складаю музику, запам'ятовую її й тримаю у голові. Ось де вона вся, — миша постукала хвостиком собі по лобі. — Всі три пісні.

— Я теж люблю музику, — сказав хлопчик. — Он вона, у комп'ютері...

Миша дивилася на хлопчика уважними оченятами-гудзиками.

— Як тебе звуть?

— Михайлик.

— Тобі ім'я Мишко більше пасує. Сам тут живеш, Мишку?

— З татом і мамою.

— А як вони до мишок ставляться?

— Ну-у... Якщо мама ввійде, тобі краще не показуватися їй на очі.

Відповідь Миші не сподобалася.

— Як можна не любити того, кого ще не знаєш? — здивувалася вона й зникла в Михайликовому капці. Лише хвостик залишився на поверхні.

— Затишно у вас. Мені подобається, — гостя визирнула з капця, зручно влаштувавшись у ньому, немов у гніздечку. — А що це в тебе на столі? Яблуко?

— Недогризок.

— Зернятка залишилися? Обожнюю недогризки яблук із зернятками. Давай-но сюди!

І, не припиняючи базікати, Миша захрумтіла качанчиком. Напрочуд балакуча миша.

— Буду до тебе заходити, гаразд? Не бійся, мамі на очі не показуватимуся. Миша приходитиме в гості до Мишка! Миша та Мишко! Звучить? Коли в мене буде своя рок-група, я придумаю їй красиву назву. А собі — гарне сценічне ім'я. У відомих артистів має бути гучне ім'я. Ти вже обідав?

— Борщ їв після школи, — Михайлик зніяковів від того, що не здогадався запропонувати Миші якогось гостинця. — Їстимеш борщ?.. Я принесу.

— Краще все окремо й сире: капусту, моркву, картоплю... У мене вдома, в моїй хатці. — Миша знову показала хвостиком у бік нірки, — залишилося тільки трохи вівса. Їсти, правду кажучи, хочу.

— Я миттю! — і хлопчик побіг на кухню.

Коли повернувся з морквиною та картоплиною. Миша вже чекала, сидячи на кубуку. Її шия була оповита серветкою — носовою хустинкою, що вона знайшла на підлозі. На мордочці застиг вираз нетерплячого очікування, а лапка відбивала швидкий ритм.

— Чух-чух-чух-чух-чух, — заспівала вона і двічі щосили вдарила по кубуку: — Там-там! Це буде "Пісенька веселого паровозика, який не хотів налякати Мишу". Отут усе поклади. Дякую. Яке щастя!

Сіренькій гості подобався Михайлик, його кімната, нова пісенька та обід, до якого вона й узялася з апетитом.

...А згодом вони бавилися залізницею. Миша була начальником вокзалу. Мишко — машиністом. Відтак Миша була начальником потягу. Мишко — провідником. Потім Миша оголосила себе начальником переїзду, а Мишка — стрілочником. Та в розпал гри у передпокої почулися мамині кроки, і не встиг Михайлик оком змигнути, як Мишу наче вітром здуло.

— Годі вже бавитися, — сказала мама, прочинивши двері. — Час робити уроки. Складай, Михайлику, іграшки.

І він одразу взявся до роботи. Мама з подивом спостерігала, як син слухняно прибирає розкидані забавки. Але не завважила, як під столом він затулив капцем дірку в підлозі — щоб ніхто не побачив входу в мишачу нірку.